

256. Signelil sad i Kakkelovnskrog.

C. E. F. Weyse.

Allegretto.

p

1. Sig - nelil sad i Kak - kelovnskrog, Taa - rerne runde saa

stri - - de. Mo - der.en stod med en nyt - tig Bog

tro - lig ved Dat - terens Si - - de. Sig - nelil græd for en

el - - sket Ven, som til Kæmpen var dra - get hen

mod Sara - ce - nernes Ri - ge. Yn - ker den ar - me Pi - - ge!

2. Himmelen var som Aske graa,
 Stormen saa hvinende varsled,
 Signes Befindende var som saa,
 Nyligen havde hun barslet.
 Moderen laved en Barselgrød,
 Salten Taare i Grøden flød,
 Hun for sit Barn monne græde,
 Moderens Trøst og Glæde.
3. Grøden var lavet, og Moderen gik
 Den til sin Datter at bære;
 Hjertelig Tak hun af Signelil fik:
 „ Moder, velsignet du være!“
 Moderen blev saa hjerteglad;
 Signelil spiste det hele Fad,
 Sank saa i Dødens Arme.
 Himmelen sig forbarme!
4. Døren gik op, og blodig og bleg
 Ridderens Gjenfærd sig viste,
 Stirred paa Signelil, sukked og skreg:
 „ Ak, hun tildøde sig spiste!
 Var det din Troskab, du falske Mø!
 Burde du ikke af Kjærlighed dø,
 Som det var Skik udi Norden? —“
 Bleg sank han atter i Jorden.
5. Modren af Skræk fik Apopleksi,
 Livløs hun segned paa Tilje.
 Midnattens Maane gik Ruden forbi,
 Saa paa den stakkels Familie.
 Maanen vender sit Ansigt bort,
 Natten bliver saa ravnensort,
 Rædsomt Uglerne tude!
 Hermed er Visen ude.

C.E. F. Weyse.